

ABSTRAKT:

Bakalářská práce se zabývá divadlem pro děti v kontextu jednadvacátého století, konkrétně ve vztahu ke generaci dětí narozených kolem roku 2000. Na základě poznatků o této generaci z oblastí pedagogiky, sociologie a psychologie, doplněné o vlastní zkušenost blízkou příslušníkům této generace, stavím otázku, jakou hraje a může hrát divadlo v životě této generace roli, a co dítěti může divadlo v dnešní době poskytovat k rozvoji jeho osobnosti. Východisko hledám v proudu „progresivního divadla pro děti“, kterým rozumím takové divadlo, které přistupuje k dítěti jako k příslušníku specifické generace, společenského a kulturního prostředí, a zejména jako k aktivnímu divákovi, s nímž se snaží vést dialog o světě, událostech a naladěních, které je obklopuje. Za pomoci publikací tří specialistů na divadlo pro děti a mladé publikum z anglosaského prostředí a širšího lokálního kontextu oboru Dramatická výchova stavím koncept progresivního divadla pro děti jako prostoru pro poznávání světa, utváření a upevňování světonázoru a hodnotových systémů, prostoru oprostěného od konzervativní kultury formativních faktorů a institucí pod ně spadajících. Poslední část práce tvoří reflexe textů Apoleny Novotné *Pod hladinou ticha* a *Můj bratr, má princezna* Catherine Zambon, které pokládám za vzorové příklady progresivní dramaturgie a konceptu divadla jako specifického zdroje poznání.

Příloha rozšiřuje práci o vhledy specialistů z oblasti progresivního divadla, dramatické výchovy, psychologie a pedagogiky.